

ρισίους ἵνα πείσῃ τὸν μηχανικὸν Βουτετὲ νὰ κάμῃ ἕναρξιν τοῦ κολοσσαίου ἔργου τούτου τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1872. Ἀμέσως δὲ ἔταιρία κεφαλαιούχων ἐσχηματίσθη διὰ τὴν κατάθεσιν τῶν ἀναγκαίων κεφαλαίων, ὅπως γενῇ χιλίων μέτρων μήκους γέφυρα λόγῳ δοκιμῆς, καὶ εἰάν τὸ ἔργον ἐπιτύχῃ, θέλει ἐξακολουθήσει ἄνευ διακοπῆς ἐκατέρωθεν ταυτοχρόνως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περαιωθῇ ἡ γέφυρα ἐντὸς τριῶν ἐτῶν τοῦλάχιστον.

Ἡ γέφυρα αὕτη θέλει συνδέσει τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῆς Γαλλίας ἀδιάρρηκτως καὶ πολιτικῶς καὶ βιομηχανικῶς. Οὐδεμία συνθήκη ἐμπορίας δύναται νὰ φέρῃ τὰ ἀποτελέσματα διαρκoῦς συμμαχίας μετὰ τῶν δύο μεγάλων τούτων ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανῶν λαῶν, ὅσον ἡ γέφυρα αὕτη. Ἡ καθημερινὴ δὲ ἀνταλλαγὴ προϊόντων γῆς καὶ τέχνης θέλει συγχωνεύσει τὰ συμφέροντα τῶν δύο τόπων τοιοῦτοτρόπως, ὥστε οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ τὰ δύο ταῦτα ἔθνη θέλουσιν εὐρεθῆ εἰς ἀνάγκην πολέμου.

Ὅταν δὲ περαιωθῇ ἡ γέφυρα αὕτη, ἡ μεγάλη ὁδὸς ἡ διερχομένη διὰ τοῦ Mont-Cenis καὶ τοῦ Souez, θέλει ἀρχεσθαι κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν μέχρι τῶν Ἰνδιῶν.

Εὐτυχία, εἰάν οἱ κόποι τοῦ τολμηροῦ τούτου μηχανικοῦ, ἐνασχολουμένου ἤδη δώδεκα ἔτη διὰ τὴν γέφυραν ταύτην, ἐπιτύχωσι.

Κων]πολις 24 Νοβρίου 1871

Μ. ΛΙΒΑΝΙΟΣ

ΘΕΟΒΑΛΔΟΣ

(Συνέχεια.)

«Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν ἀληθεῖς Ἴσπανοί, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Βερμέγια ὡς εἰάν ἀπεκρίνετο εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Θεοβάλδου· ἦσαν φανατικοί, σκληροί, ἱκανοὶ νὰ δολοφονήσωσι γυναῖκα ἀλλ' ὄχι νὰ τὴν ἀτιμάσωσιν. Ὁ ἀξιωματικὸς μὲ ὠδήγησεν ὀλίγον κατὰ μέρος· δύο στρατιῶται μὲ ἐκράτησαν ἐν

ἀποστάσει, καὶ συνεκρότησαν συμβούλιον ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Ἦσαν ἐκεῖ πέντε ἢ ἑξ ἀξιωματικοί, εἰς μοναχὸς, καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄνδρες μὴ φέροντες στολήν. Συνωμίλου ζωηρῶς. Ἐκατοστὺς στρατιωτῶν ἴσταντο ἀπωτέρω ἐν βαθείᾳ σιωπῇ. Δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ μου, καὶ ἐν τούτοις ἐρρίγησα, προσευχηθεῖσα εἰς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον Πέριον τοῦ ὁποίου ἐπροξένησα τὸν θάνατον. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπεστρέφοντο μετὰ φρίκης ἀπὸ τοῦ πτώματος ἐκείνου πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφοβούμην μήπως ἐγκαταλειφθῶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ. Ἡ παρουσία τῶν καρλιστῶν μὲ ἐνεθάρρυνε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντὶ νὰ μὲ τρομάξῃ· πρὸ πάντων ἐφοβούμην μὴ μείνω μόνη.

Στρατιῶται ἤρχοντο καὶ ἀνεχώρουν ἀμέσως. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤκουα μακρὰν τουφεκισμούς· ἐπολέμουν εἰς τὰ πέριξ. Ὅλα ταῦτα διήρκεσαν μίαν ὥραν. Τέλος, οἱ δύο στρατιῶται οἵτινες μὲ ἐφύλασσαν μὲ ἐπανέφερον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ· ὁ ὄμιλλος μὲ περιεκύκλωσεν· ὅλα τὰ πρόσωπα ἦσαν στυγνὰ, ἀπαθῆ· ὅλα τὰ βλέμματα ἀπεστρέφοντο ἀπ' ἐμοῦ.

«Δόνα Ἰνὲς Δὲ Λὰς Βερμέγιας, πλησιάσατε,» εἶπεν εἰς ἀξιωματικὸς φέρων γαλόνια συνταγματάρχου τῶν ἐπιτελῶν.

Ἄνεσκίρτητα ἀκούουσα τὸ ὄνομά μου.

«Δόνα Ἰνὲς Δὲ Λὰς Βερμέγιας, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, κατηγορεῖσθε καὶ ἀποδεικνύεσθε κατάσκοπος καὶ ἐπαναστάτης πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως δὸν Κάρλου. Συστήσατε τὴν ψυχὴν σας εἰς τὸν Θεόν· τὸ ἐνταῦθα στρατιωτικὸν συμβούλιον καταδικάζει ὑμᾶς εἰς θάνατον.»

Βαθὺς τρόμος, ἀγωνία ἀνέκφραστος μὲ κατέλαβον. Νὰ ἀποθάνω! νὰ ἀποθάνω εἰκοσαέτις! Ἐγουνπέτησα, ἐπεκαλέσθη τὴν ἀθωότητά μου, ἐζήτησα τὴν ζωὴν κλαίουσα.

Ἡ πράξις ἦτο ἄνανδρος καὶ ἀτιμωτικὴ δι' ἕνα ἄνδρα, ἀλλὰ μία δυστυχῆς

γυνή δύναται χωρίς νὰ αἰσχυρῆ νὰ ζητήσῃ τὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς δημίους της. Ἔθελα νὰ ζήσω. Τὴν δυστυχίαν, τὴν ἀπομόνωσιν, τοὺς σκληροτέρους ὄρους, τὰ πάντα θὰ ἔδεχόμην.»

Ὁ Θεοβάλδος παρετήρησε τὴν κυρίαν Βερμέγια μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνησύχου περιεργείας. Ἐκείνη ἐξηκολούθησε·

«Ναί, τὰ πάντα, ἐκτὸς τῆς ἀτιμίας!... Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν μὲ εὐσπαγχνίσθησαν, ἀλλ' ἐμακρύνθησαν. Ὁ μοναχὸς ἦτο ἐκεῖ διὰ νὰ μὲ ἐξομολογήσῃ. Προσεπάθησα νὰ τῷ ὁμιλήσω, ἀλλ' ἡ φωνή μου ἐσβύνετο· ἔμενα ἀκίνητος, γονυπετῆς ἐπὶ τῆς κόνεως, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ δωδεκάδος τουφεκίων συμπεπλεγμένων ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ. Οὔτε τὸ βλέμμα μου οὔτε ὁ νοῦς μου ἠδύναντο ν' ἀποσπασθῶσιν ἐκ τῶν ὄπλων ἐκείνων. Δὲν ἔκλαια πλέον, δὲν ἐζήτουν πλέον χάριν, δὲν ἐβλεπον τίποτε ἐκτὸς τῶν μαύρων καὶ στιλβόντων ἐκείνων τουφεκίων· ὑπεράνω δὲ τῆς κεφαλῆς μου ἦτο ὁ τόσον ὠραῖος οὐρανός. Ὁ μοναχὸς μὲ ὠμίλει, δὲν τὸν ἤκουσα εἰμὴ ὅταν μὲ εἶπε·

«Κόρη μου, ἐγκαρτέρησον, τὰ πάντα ἐτελείωσαν διὰ σέ... Ἴδού αὐτοί.»

Τότε ἐστράφη πρὸς αὐτόν. Ἦτο γέρον· εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

«Πάτερ μου, τῷ εἶπον δράττουσα τὸ ράσον του, εἶμαι ἀθῶα! σώσατέ με! Δὲν σὰς ἀφίω! Δὲν θὰ τολμήσωσι νὰ μὲ φονεύσωσι πλησίον σας! Αὐπηθῆτε δυστυχῆ γυναῖκα!... Ἰδέτε, εἶμαι νέα, πλήρης ζωῆς, καὶ θέλουν νὰ ἀποθάνω τόσον ταχέως!... Ἐχω ἀκόμη τόσας ἡμέρας ἐνώπιόν μου!... Θὰ δώσωσι λόγον εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνοι οἵτινες μὲ τὰς ἀφαιρέσωσιν!...»

Ὁ μοναχὸς ἠθέλησε νὰ μὲ ἀπωθήσῃ· ἀλλὰ προσεκολλήθη ἰσχυρῶς, ἐσύρθη εἰς τὰ γόνατά του. Τότε ἤκουσα ὀπισθέν μου τοὺς ὀβελοὺς ἠχοῦντας ἐντὸς τῶν τουφεκίων. Ὁ ξηρὸς ἐκεῖνος κρότος ἀντήχησεν εἰς τὴν βεβαρημένην κεφαλὴν μου· αἱ χεῖρές μου ἀπέλυσαν τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ· ἠσθάνθη ὅτι ἀνεχώρει.

Ἐπεκράτησεν ἄρκετὰ μακρὰ σιωπὴ, ἐπηκολούθησαν τουφεκισμοί, καὶ ἐλειποθύμησα.

Ὅταν ἐπανέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου ἤμην κατακεκλιμένη εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης μου· ὁ μοναχὸς, καθήμενος πλησίον μου, ἐκάπνιζε τὸ σιγάρον του. Εἶμεθα μόνοι. Ἀνεπόλησα τὰ πάντα ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἀπέθανον, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι τοῦλάχιστον ἐπληγώθη ἐπικινδύνως. Ὁ μοναχὸς προσεπάθησε νὰ μὲ ἀνεγείρῃ καὶ μοὶ ἔδωκε νὰ πῶ ὀλίγον οἶνον ὅστις μὲ ἐζωογόνησεν ἀμέσως.

«Κόρη μου, μὲ εἶπε μετ' εὐχαριστήσεως, περισσότερον ἐφοβήθης ἢ ἔπαθες. Ἐμπρὸς, λάβε θάρρος καὶ εὐχαρίστησον τὸν Θεόν.»

ἠθέλησα νὰ τὸν εὐχαριστήσω, διότι ἐνόησα ὅτι μοὶ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη εἰμὴ νὰ συμπλέξω τὰς χεῖρας κλαίουσα.

«Καλὰ, καλὰ! μὲ εἶπε, μὴ τρομάξης, δὲν ἐπληγώθης· αἱ σφαῖραι διήλθον ὑψηλὰ, καὶ σὺ ἦσο γονυπετῆς.... Τώρα τί θὰ πράξης;

— Θὰ ὑπερβῶ τὰ σύνορα, τῷ ἀπεκρίθην· εἰπέτε μοι μόνον, ἀγαθὲ μου πατερ, πρὸς ποῖον μέρος πρέπει νὰ διευθυνθῶ;»

Ὁ μοναχὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

«Μεταβαίνει εἰς τὴν Γαλλίαν! ἀνέκραξε· κακὸς τόπος!... Ὅλαι αἱ δυστυχίαι τῆς Ἰσπανίας προέρχονται ἐκείθεν. Ἀληθῆς Ἰσπανὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐκεῖ.

— Φεῦ! τῷ εἶπα ὅλη τρέμουσα καὶ φοβουμένη μὴ τὸν ἐρεθίσω, ἠξέυρω καλῶς ὅτι εἶναι κακὸς τόπος ὅπου σχεδὸν δὲν ζῶσι χριστιανικῶς· ἀλλ' εἰς τὴν Ἰσπανίαν δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια δι' ἐμὲ, πάτερ μου.»

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος πεπεισμένου, καὶ ἠγέρθη λέγων μοι·

«Ἐμπρὸς, κόρη μου, ἐγὼ θὰ σοὶ χρησιμεύσω ὡς ὁδηγός· θέλω νὰ τελειώσω ἕτι ἧρχισα.»

Ἐφίλησα τὰς χεῖράς του.

«Κόρη μου, ἐπανέλαβε δεικνύων πρὸς ἄρκτον, ἅμα φθάσης ἐκεῖ κάτω, ὅπισθεν τῶν ἡρέων ἐκείνων, μὴ λησμονήσης τὴν Ἰσπανίαν μας καὶ εὐχου εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀντωνίου Δέοντος.

Ἡ ἄμαξα ἦτο ἀκόμη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου, ἀλλ' αἱ ἡμίονοι εἶχον γίνεαι ἄφαντοι. Ἐζήτησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ σῶμα τοῦ Περίκου· ὁ μοναχὸς μοὶ ἔδειξε λάκκον προσφάτως ἀνασκαφέντα. Δυστυχῆ Περικε! ἦτο νέος, καὶ αὐτὸς ἐπίσης θὰ ἠγάπα τὴν ζωὴν!

Ἔλαβον ἐκ τῆς ἀμάξης τὸν χρυσὸν καὶ τὰ τιμαλφῆ μου· ἠθέλησα νὰ τὰ μοιρασθῶ μὲ τὸν μοναχόν· ἠρνήθη. Ἀνεχωρήσαμεν πεζοί. Τὴν ἐπαύριον ἤμην εἰς Γαλλίαν.»

Ἡ κυρία Βερμέγια ἐσιώπησεν. Ἡ Βαλερία καὶ ἡ ἀδελφὴ μου τῇ ἔθλιψαν τὰς χεῖρας· ἀμφότεραι ἔκλαιον. Ἡ γεροντικὴ καρδιά μου εἶχε συγκινηθῆ εἰς τὴν διήγησιν ταύτην· ὁ κόμης Ἀνατόλιος ἐξέφερε μεγάλας ἀναφωνήσεις· μόνος ὁ Θεοβάλδος δὲν εἶπε τίποτε.

II

Μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Βερμέγια ἐγένετο στενὴ φίλη μας. Ὀλίγισται γυναῖκες ἔχουσιν εἰς τοιοῦτον ὑψιστον βαθμὸν τὸ δῶρον τοῦ ἡρέσκειν. Ἰπάρχει ἐν αὐτῇ εἶδος τι ρωχελούς χάριτος, ὁμιλία ἀφελῆς καὶ ἐνδιαφέρουσα αἰχμαλωτίζουσα ὅσον καὶ ἡ σπανία καλλονὴ της. Ἡ θέσις της ἦτο μοναδική, ἂν καὶ ὅλως φυσικὴ· χήρα, χωρὶς οἰκογένειαν, καὶ μὲ μετρίαν περιουσίαν, εὑρίσκετο εἰς εἰκοσαετῇ ἡλικίαν ἐντελῶς ἐλευθέρη, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἔχη τι νὰ ἀντεῖπῃ. Ἐνόμισα ὅτι ἠδύνατο νὰ νυμφευθῆ τὸν κόμητα Ἀνατόλιον· ἀλλ' ἐκ μιᾶς λέξεώς της ἐνόησα ὅτι δὲν τὸν εὑρίσκειν ἄρκετὰ πλούσιον. Ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ψυχρῶς, πολὺ ψυχρότερον παρὰ πρὸς τὸν Θεοβάλδον μεθ' οὗ ἔλαβεν, εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν, ὕψος τι εἰλικρινείας καὶ ἀφελείας. Ἐφαίνετο ὅτι ὁ μνηστῆρς τιτλος του τὸν καθίστα ἀκίνδυνον ἄνθρωπον καὶ ἄτρωτον εἰς τοὺς δελεα-

σμούς της. Ἐβλεπα ταῦτα πολὺ διαφόρως, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας συνέλαβον ἀνησυχίας τὰς ὁποίας ἔκρυπτον, ἐμπιστευόμενος εἰς τὸν ὀρθὸν νοῦν τοῦ Θεοβάλδου καὶ εἰς τὸν χρόνον ὅστις προσήγγιζε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του.

Μία τῶν πανουργιῶν τῆς κυρίας Βερμέγια ἦτο νὰ τὸν ὑποθέτῃ περιπαθῶς ἀγαπῶντα τὴν Βαλερίαν· εἶχε τόσην διορατικότητα ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔβλεπεν ἔρωτα ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχεν ἀπλὴ συμπάθεια, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τῇ συχωρήσω τὴν δολιότητα ταύτην τῆς ὁποίας δὲν ἐνόουν τὸν σκοπὸν.

Ἐσπέρας τι ἡμεθεα πάλιν συνηγμένοι εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ δὲ συνομιλία εἶχε στραφῆ εἰς τὸ σπουδαῖον· συνεζήτουν σοβαρὰς ὑποθέσεις· ἐπρόκειτο περὶ γάμου. Ὁ κόμης Ἀνατόλιος παρίστανεν ὡς παράδεισον τὴν ἐνωσιν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ εἰς, πάντοτε ἐρῶν καὶ εὐπειθῆς, ἔζη εἰς τοὺς πόδας τῆς ἄλλης, πάντοτε ὠραίας καὶ εὐτυχούς. Ἄν καὶ ἡμην κεκηρυγμένος ὑπὲρ τῆς ἀγαμίας, ἔλεγον ὅτι ὁ γάμος εἶναι τὸ καλλίτερον τέλος ὑπὲρ ἄνθρωπος λογικὸς δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ ἀφοῦ ἔδαπάνησε τὸ ἥμισυ τῆς νεότητός του.

Ἡ κυρία Βερμέγια ἤκουε σχεδὸν ἀφηρημένη καὶ ἐπαιζε μὲ τὸ ριπίδιόν της, σκῆπτρον ἐλαφρὸν, τοσοῦτον χάριεν εἰς τὰς χεῖρας Ἰσπανίδος. Ὅταν ἐτελείωσα, ἔκλινεν ὀλίγον ἔξω τοῦ καθίσματός της καὶ μὲ παρετήρησε κινουσα τὴν κεφαλὴν.

«Συνοικέσιον εὐπρεπές! εἶπε, τί τρέλα! Ἐννοῶ νὰ θυσιάσωσι τὴν ἐλευθερίαν εἰς πάθος ἀποκλειστικόν, βαθύ, βίαιον· ἐννοῶ νὰ κύψῃ τις μετὰ χαρᾶς ὑπὸ ζυγὸν ἀδιάλυτον, ὅταν ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν βλέπῃ εἰμὴ μόνωσιν καὶ ἀπελπίσιαν· τοῦτο καλεῖται συνοικέσιον ἔρωτος. Ἐννοῶ νὰ δεθῆ τις ὅπως βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν του, μεγαλυθῆ· τοῦτο καλεῖται συνοικέσιον φιλοδοξίας. Ἀλλὰ χωρὶς φιλοδοξίαν, χωρὶς ἔρωτα ἐν τῇ καρδίᾳ, νὰ δέσῃ τὸ μέλλον του, καὶ νὰ εἴπῃ ἀδιαφόρως ἐνώπιον τῆς ἀμετακλήτου καὶ τρομερᾶς ἐκείνης ὑποσχέ-

σεως: Δὲν ἀγαπῶ ποσῶς, δὲν μεγαλύνομαι οὔτε πλουτῶ, ἀλλὰ κάμνω συνοικέσιον εὐπρεπές. Ἄ! αὐτὴν τὴν τρέλαν δὲν τὴν ἐννοῶ.

— Οὔτε ἐγὼ, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Βαλερία.

Ἡ δυστυχὴς παιδίσκη ἠγάπα τόσον τρυφερῶς τὸν μνηστῆρά της.

— Οὔτε ἐγὼ! ἐπανέλαβεν ὁ κόμης Ἀνατόλιος ἐνθέρμως.

Ὁ Θεοβάλδος δὲν εἶπε τίποτε καὶ ὑψωσεν ἐπὶ τῆς κυρίας Βερμέγια βλέμμα μελαγχολικόν, βαθύ, βλέμμα ὅπερ δὲν παρετήρησεν ἡ Βαλερία.

— Ἄλλοτε, προσεπάθησε νὰ εἶπη ἡ κυρία Πόνς, δὲν συνέδεον εἰμὴ συνοικέσια εὐπρεπῆ, καὶ ὑπῆρχον εὐτυχῆ ἀνδρόγυνα. Ὅταν ἐνυμφεῦσθην τὸν μαρκέσιον Πόνς, δις μόνον τὸν εἶχον ἰδεῖ. Ἦτο δυνατὸν νὰ ἀγαπήσω ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα; Ἄλλὰ τὸν ἠγάπων, καὶ αὐτὸς ἐπίσης μὲ ἠγάπησε περιπαθῶς μετὰ τὸν γάμον.

— Ἐγένετο τοῦτο διότι δὲν τῷ ἐδόθη καιρὸς νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ πρότερον, κυρία μαρκεσία, ἀπεκρίθη ἡ Ἰσπανίς.

Εἶχα προβληθῆ διὰ τὴν Βαλερίαν καὶ ὀργισθῆ κατὰ τῆς κυρίας Βερμέγια. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐπιπλήξω. Ἐφαίνεται ἐντελῶς πιστεύουσα ὅτι ὁ Θεοβάλδος ἐλάτρευε τὴν μνηστήν του.

Ὁ κόμης Ἀνατόλιος μᾶς ἀφῆκεν ἐνωρίς διὰ νὰ μεταβῆ εἰς χορὸν γάμων. Ὁ μικρὸς κύκλος ἠλαττώθη ἔτι μᾶλλον περὶ τὴν βερμάστραν· ὁ Θεοβάλδος ἔμεινε στηριζόμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἡ ἀφηρημένη χεὶρ του περιέφερε τυχαίως τὴν γραφίδα ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ λευκώματος τῆς Βαλερίας. Ἐρρίψα ἐν βλέμμα καὶ ἀνεγνώρισα τὴν θελκτικωτάτην κατατομὴν τῆς κυρίας Βερμέγια. Αἴφνης ὁ Θεοβάλδος ἐφάνη ἀνανήψας ἐκ τῆς ἀλλοφροσύνης του, καὶ ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ ταχέως καὶ μετὰ προσοχῆς· παρετήρησα καὶ πάλιν· ἡ ἐν κατατομῇ εἰκὼν ἦτο τεχνικώτατα σχεδιασμένη ἐντὸς κλάδων ἰτέας· δὲν ἐβλεπέ τις εἰμὴ δένδρον, καὶ μόνον κατὰ τύχην

ἢ μετὰ λεπτομερῆ ἐξέτασιν ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὴν τελείαν ἐκείνην ὁμοιότητα.

Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ἡ κυρία Βερμέγια ἠγέρθη. Συνήθως δημοσία ἄμαξα τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὸν οἶκόν της, ἐν ὁδῷ Τουρνῶν. Ἐσήμανα διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν ὑπηρέτην.

— Τὶ ὠραῖον φῶς σεληνιαίου! τὶ νυξ ἤρεμος! εἶπε πλησιάζουσα εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ὁποῖου ἠνοιξε τὰ φύλλα· πόσον ὠραῖος θὰ ἦτο ὁ περίπατος διὰ τοῦ διαπεραστικοῦ τούτου ψύχους! Θέλω νὰ ὑπάγω περὶ μέχρι τῆς οἰκίας μου.

— Πρέπει νὰ λάβετε τὸν βραχίονα τοῦ Κ. Θεοβάλδου, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ Βαλερία· θὰ σᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Καὶ ἐνῶ ἡ κυρία Βερμέγια εὐχαρίζει μετὰ μικροῦ κινήματος δισταγμοῦ, προσέθηκε χαμηλοφώνως·

— Κανεῖς δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃ, διότι εἶναι ἄνθρωπος σχεδὸν νυμφευμένος...

Ὁ Θεοβάλδος ὠπισθοχώρησε. Τὸ πρῶτον τοῦτο κίνημα ἐφάνη τόσον ἀλλόκοτον εἰς τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τὴν Βαλερίαν, ὥστε ἤρχισαν νὰ γελῶσιν. Ἀμφότεραι τὸ ἐξήγησαν ὡς λύπην ὅτι τὰς ἐγκατέλειπε τόσον ταχέως· ἡ κυρία Βερμέγια καὶ ἐγὼ νὰ ἐνοήσαμεν καλλίτερον.

— Ἐμπρός, κύριε Θεοβάλδε, εἶπεν ἠσύχως ἡ Ἰσπανίς ῥίπτουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὸ ἐκ τριχάπτου κρήδεμνον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνεται τόσον θελκτικῆ.

Ὁ Θεοβάλδος ἔθετε τὰ χεῖρόκτιά του· Δὲν ὠμίλησε, διότι ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του θὰ ἐπρόδιδε τὴν συγκίνησιν του. Ἡ κυρία Βερμέγια ἔθεσε τὴν μικρὰν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τὸν ὁποῖον τῇ παρουσίασε· τότε ἐκεῖνος μὲν ὠχρίασε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ἐκείνη δὲ ἐμειδίασεν. Ἀνεχώρησαν ὁμοῦ.

Ἐπέστρεψα ὅλος ἐμφρόντις πλησίον τοῦ πυρῶς, ἡ κυρία Πόνς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἡ Βαλερία ἦλθε καὶ ἐκάθησε πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐπὶ τινος скаμνίου. Ἐφαίνεται παραδεδομένη εἰς βαθείας σκέψεις, καὶ ἤρχισα νὰ

τὴν παρατηρῶ μετ' ἀνησυχίας, ὅταν ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ μὲ εἶπε μετ' ἀγγελικῆς γαληνιότητος·

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, θεῖέ μου, ὅτι εἶμαι εὐτυχής;

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κυρία Πόνς ἔδιδε μικρὰν ἑορτήν· ἡ Βαλερία ἠθέλησε νὰ συνανθροίσῃ ἀπαξ ἔτι παρὰ τῇ μάμμῃ τῆς τὰς φίλας τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς· ἴσως ἠθέλεν, ἐν τῇ ἀθώᾳ ὑπερηφανείᾳ τῆς εὐτυχίας τῆς, νὰ δείξῃ εἰς αὐτὰς τὸν μνηστήρᾳ τῆς. Ἐμελλοῦ νὰ χορεύσωσι, καὶ πρῶτον τότε εὐρίσκετο οὕσα ἡ εὐτυχὴς βασιλίσσα χοροῦ.

Κατὰ τὴν ἐννάτην ὥραν ἔφθασεν ἡ κυρία Βερμέγια. Εἶχεν ἀφήσει τὰ πένθιμα ἐνδύματά τῆς καὶ τὰ ἀντικατέστησε δι' ἑσθήτος ἐκ λευκῆς μετάξης· τὰ μακρὰ καὶ στιλπνὰ μαλλία τῆς ἐκρατοῦντο δι' ἀνθοδέσμης ἐξ ἰων τῆς Πάρμας· οὐδὲν τρίχαπτον, οὐδὲν κόσμημα ἀδαμάστινον ἢ χρυσοῦν· πόσον ἦτο ὠραία! Ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν κατὰ πρῶτον πρὸς αὐτήν, ἔπειτα τὴν περιεκύκλωσε τὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν. Χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐπρόσεξεν εἰς τὸν θαυμασμόν καὶ τὸ σέβας, ἐφανέρωσεν ὅτι δὲν ἠθέλε νὰ χορεύσῃ, καὶ μετέβη εἰς τὸ συνδιαλεκτήριον ὅπου ἐκάθησε μεταξὺ δύο γραιῶν φίλων μου παιζουσῶν ζατρίκιον.

Μετὰ μίαν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Θεοβάλδος. Τὸ πρῶτόν του βλέμμα ἐζήτησε τὴν κυρίαν Βερμέγια. Ἡ Βαλερία ἐρυθρίασεν ὅλην φαιδρὰ εἰς τὴν ἐμφάνισίν του· δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἐχόρευον εἰς τὴν αἴθουσαν· ὁ κύμης Ἀνατόλιος, τὸν ὁποῖον ἠρνήθη ἐπιμόνως ἡ κυρία Βερμέγια ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ μὴ κινηθῇ δι' ὅλης τῆς νυκτός, παρηγορεῖτο πτερυγίζων περίξ ὠραίων τινῶν γυναικῶν. Ὁ Θεοβάλδος μοὶ ἐφάνη τεθλιμμένος καὶ ἀτάραχος· ἐχόρευσε τὴν πρῶτην ἀντιχορίαν μετὰ τῆς Βαλερίας, καὶ ἐκάθησεν ἀκολουθῶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς αἰθούσης.

Μετέβην εἰς τὸ συνδιαλεκτήριον, καὶ ἔρχισα νὰ παίξω ζατρίκιον μετὰ τῆς

κυρίας Μ***, γραιῆς κωφῆς καὶ ἀφηρημένης πλησίον τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ. Εἶχον τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν κυρίαν Βερμέγια, ἀλλ' εἰς καθρέπτης ἀντηνάκλα ἀπέναντί μου τὴν στάσιν τῆς καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ἐμενε βεβυθισμένη εἰς τὴν καθέδραν τῆς, μειδιῶσα, ἀπαθῆς, μόλις ἀποκρινομένη πρὸς τοὺς πλησιάζοντας διὰ νὰ τὴν χαιρετίσωσι, καὶ τοὺς ἀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου μου. Τοῦτο διήρκεσεν οὕτω μέχρι τῆς μιᾶς μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἡρχισα νὰ πιστεύω ὅτι εἶχα ἀπατηθῆ, ὅταν ὁ Θεοβάλδος ἐπλησίασεν. Ἡ κυρία Βερμέγια ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν ἐλαφρῶς. Ἐκάθησε πλησίον τῆς. Πρυστοποιούμην ὅτι προσεῖχον εἰς τὸ παιγνίδιον.

— Διήλθατε καλῶς τὴν ἡμέραν σας; εἶπεν ἡ κυρία Βερμέγια μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Θεοβάλδος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, ὄχι, κυρία, ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως, ἔχω τόσας ὀδυνηρὰς σκέψεις ὥστε τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ διασκεδάσῃ.

— Ἐλᾶτε δὰ! δυσκολίας! τρόμους!

— Φεῦ! ναί· ἐπεθύμουν νὰ ἠγάπων περισσότερο ἐκείνην ἣτις εἶναι ἀξία τοσοῦτου ἔρωτος.

— Δὲν βλέπω τίποτε ἀδύνατον, εἶναι τόσο θελακτικὴ! Ἐκπλήττομαι νὰ σᾶς βλέπω τόσο ἀδιάφορον. Ἀλλὰ δὲν ἐμπορεῖτε λοιπὸν νὰ γνωρίσετε τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην, τὰς ἀνεκλαλήτους ταύτας συγκινήσεις; ὦ! κύριε Θεοβάλδε, νὰ ζῶσιν οὕτω δύο, ἔχοντες τὴν αὐτὴν σκέψιν, τὴν αὐτὴν θέλησιν, νὰ ἀγαπῶνται δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς των, εἶναι εὐτυχία ἣς ἀπολαύουσι μόνον οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ...

Ὁμιλοῦσα οὕτω ἑσταμάτα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μέλανας καὶ ὑπὸ μελαγχολίας κεκαλυμμένους ὀφθαλμοὺς τῆς· ὁ Θεοβάλδος ἐφαίνετο γοητευμένος ὑπὸ το βλέμμα ἐκεῖνο· τὸν εἶδον ῥιγῆσαντα, τὰ χεῖλη του ὠχρίασαν, δὲν ἀνέπνεε πλέον.

Ἐπειτα ἀλλάκοτος ἐπαναστροφή τὸν ἐπανέφερεν εἰς ἑαυτὸν.

— Ἠγαπήσατε τὸν Κ. Βερμέγια, κυρία; ἠρώτησε ψυχρῶς.

Δὲν ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἀλλ' ἀδιόρατον μειδίωμα περιφρονήσεως διήλθεν ἐπὶ τοῦ στόματός της καὶ εἶπε καθαρῶς·

— Οὔτε τὸν Κ. Βερμέγια οὔτε κανένα εἰς τὸν κόσμον.

Κατὰ τοῦτο πιστεύω ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Λοιπὸν συνήψατε συνοικέσιον εὐπρεπές; εἶπεν ὁ Θεοβάλδος μὲ εἶδος τι χαράς.

— Ναί, ἤμην δεκαεξαέτις τότε! σήμερον δὲν θὰ ἐπρόφερα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀσυνέτου ἀδιαφορίας τὸν ὄρκον ὅστις θὰ ἔδενεν ὅλον τὸ μέλλον μου.

— Δὲν θέλετε νὰ νυμφευθῆτε καὶ πάλιν;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη μετὰ τινα σιωπὴν καὶ μετὰ βαθείας μελαγχολίας, ὄχι, κύριε Θεοβάλδε.

Τὴν παρετήρησε, τεταραγμένος ὑπὸ τῆς ἐκφράσεως δι' ἧς περιέβαλε τὰς τούτων ὑπλᾶς ἐκείνας λέξεις.

— Δὲν θέλω πλέον νὰ συνάψω συνοικέσιον εὐπρεπές, ἐπανέλαβεν ἐκείνη μειδιῶσα ἠδέως.

— Ἀλλὰ συνοικέσιον ἔρωτος;

Ἐκίνησεν ἐκείνη τὴν κεφαλὴν θλιβερῶς.

— Ὁ ἔρωτος! εἶπεν, ὁ ἔρωτος! Ἀλλὰ τίς θὰ τὸν ἐννοήσῃ κατὰ τὴν καρδίαν μου; Τοῦτο τὸ ὄνομα δίδουσιν εἰς τὰ τεχνάσματα κενυδόξου ἐρωτοτροπίας, εἰς τὰς προθυμοποιήσεις κομψοπρεπείας ἀπουσίας καὶ ὑπερβολικῆς. Παρατηρήσατε περὶ ἡμᾶς. Μήπως ἐννοεῖ τὸν ἔρωτα ὁ κόμης Ἀνατόλιος; ὦ! ὄχι· ἔχει λίαν κοράλλινα χεῖλη, χορεύει λίαν χαριέντως, καὶ πολὺ μειδιᾷ πρὸς ὅλας τὰς γυναῖκας διὰ νὰ ἀγαπήσῃ καρμίαν. Μήπως ἡ Βαλερία; Εὐτυχῆς παιδίσκη, ἥτις οὐδέποτε ἔκλαυσε περιμένουσα ἡμᾶς, ἥτις οὐδέποτε ὠχρίασεν ἢ ἐσκίρτησεν εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων σας. Μήπως ὑμεῖς...

— Ἐγὼ! διέκοψεν ὁ Θεοβάλδος μετὰ

πικρίας, ἐγὼ! ὦ! μὲ εἶδατε καλῶς, κυρία!

— Δὲν ἀγαπᾶτε τὴν Βαλερίαν, ἐξηκολούθησεν, οὐδέποτε θὰ τὴν ἀγαπήσετε· ἀλλὰ δὲν θὰ ἦναι διὰ τοῦτο δυστυχῆς, διότι δὲν ἐννοεῖ τί λείπει πρὸς εὐδαιμονίαν σας.

— Νομίζετε ὅτι τὸ ἐννοῶ ἐγὼ; εἶπεν ὁ Θεοβάλδος μετὰ βαθείας μελαγχολίας.

Ἐκείνη ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἀπεκρίθη μετὰ στεναγμοῦ·

— Ναί.

— Τότε, ἐπανελάβε παραφερθεῖς ὁ Θεοβάλδος, πρέπει νὰ μὲ κλαίετε! εἶμαι τόσον δυστυχῆς ἀπὸ...

Τὸν ἐσταμάτησε δι' ἐνὸς βλέμματος· ὁ Θεοβάλδος ἐσιώπησεν αἰφνιδίως, καὶ συμπλέκων τὰς χεῖρας ἀψιθύρισε μετὰ θλίψεως ἣν δὲν ἐξήτει πλέον νὰ κρατήσῃ.

— Βλέπετε εἰν ὑπέφερα!

— Δυστυχῆ Θεοβάλδε! εἶπε χαμηλοφώνως ἡ κυρία Βερμέγια, καὶ ἐφάνη ὅτι δάκρυ ἤρχετο εἰς τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων της καὶ ἐστύλβεν εἰς τὰς μελάνιας της βλεφαρίδας.

Ὁ Θεοβάλδος ὠχρίασεν ὑπὸ σπαρακτικῆς συγκινήσεως· ἡ χεὶρ του ἤψατο ἀκροθιγῶς τὴν χειροκτιοφόρον χεῖρα τῆς κυρίας Βερμέγια.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι νυμφευμένος! εἶπε μετὰ φωνῆς βραχείας καὶ φρισσοῦσης, εἶμαι ἐλεύθερος ἀκόμη. Ἀ! ἀπόψε ἐνόησα πόσον ἠδυνάμην νὰ ἦμαι εὐτυχῆς!

Ἡ κυρία Βερμέγια ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἀπεκρίθη· συνεννοοῦντο καλῶς χωρὶς νὰ ὁμιλῶσιν. Ἐξήτησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν Βαλερίαν· ἡ εὐτυχῆς καὶ εὐπιστος νεῆνις ἐχόρευεν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἐμειδία μακρόθεν πρὸς τὸν μνηστῆρά της.

Ἡ κυρία Βερμέγια ἀνεχώρησε μετὰ ἐν τέταρτον. Ὁ Θεοβάλδος ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐν βαθείᾳ ἀνειροπολήσει· ἐπαιζα πάντοτε ζατρίκιον μετὰ τῆς κυρίας Μ***.

Εἰς τὰς τρεῖς ὅλοι ἀνεχώρησαν, ὁ Θεοβάλδος ἠγέρθη καὶ ἦλθε πρὸς ἐμέ.

— Κύριε, μὲ εἶπεν, ἤθελα νὰ σᾶς ἔβλεπα μόνου αὐριον τὴν πρωΐαν.

— Φίλε μου, τῷ ἀπεκρίθην ἀταράχως ἂν καὶ εἶχον κατεσπαραγμένην τὴν ψυχὴν, αὐριον εἶναι ἀδύνατον· ἀναχωρῶ κατὰ τὰς ἑπτὰ διὰ Βωβαί, ὅπου θὰ μείνω τέσσαρας ἡμέρας. Τὴν προσεχῆ κυριακὴν, εἰάν θέλετε, θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ζητήσω διὰ νὰ προγευματίσωμεν.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΠΟΙΑ ΕΘΕΩΡΗΘΗΣΑΝ ΠΑΝΤΟΤΕ
ΩΣ ΓΕΛΟΙΑ

Μεγάλη ἐπιτυχία διὰ μικροὺς στίχους.

Ἡ δυσπιστία ἀμαθοῦς.

Αἱ ἀποκρίσεις κωφοῦ.

Αἱ ὑπερβολικαὶ ὑποσχέσεις.

Αἱ ἐρωτοτροπίαὶ λατροῦ.

Ὁ ὁμοίότης τοῦ τέκνου πρὸς τὸν πατέρα.

Μικρὰ κόρη ἐστεμμένη μὲ ῥόδα.

Μικροὶ ἀδαμαντες.

Χονδρὰ χρυσᾶ κοσμήματα.

Ἄνθη φυσικὰ εἰς μαλλία ψευδῆ.

Ἡ συνομιλία ὀπλοδιδασκάλου.

Γυνὴ παίζουσα βιολίον.

Εὐφυῆς λέξις ζητουμένη νὰ ἐπαναληφθῆ.

Ὁμήγυρις ἄνευ ῥήτορος.

Ἐπουργεῖον ἄνευ πλειουοψηφίας.

Μοχλὸς μὴ κλείων στερεῶς.

Ἀξιωματικὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς ἐν ἀμάξῃ ἀνοικτῇ.

Τέσσαρες γυναῖκες ἐντὸς θεωρείου.

Χονδρὸς ἄνθρωπος ἐν δίφρῳ.

Παχεῖα γυνὴ μὲ μόνοντὸ ὑποκάμισον.

Ἡ γεροντοκόρη.

Ἡ πολυτέλεια τῶν ὀψιπλοῦτων.

Γυνὴ ὠραία μὲ ἀνδρικὸν ἱματισμόν.

Ἄνὴρ τοῦ συρμοῦ.

Ἄτυχῆς ἔρως ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα ἐτῶν.

Τὸ συμπόσιον τὸ ὁποῖον δίδεται διὰ νὰ πανηγυρισθῆ ἢ ἀνάρρωσις ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον θὰ κληρονομήσωμεν.

Ἡ σοβαρότης κουρέως.

Τὰ περὶ μέλλοντος σχέδια γέροντος.

Αἱ δεισιδαιμονίαι χαρτοπαίκτης.

Ἡ φαιδρότης τοῦ κερδίζοντος.

Αἱ θωπεῖαι γέροντος συζύγου.

Σύζυγος ζηλότυπος.